



PROIECTUL TETA

Fișa de laborator nr. 316

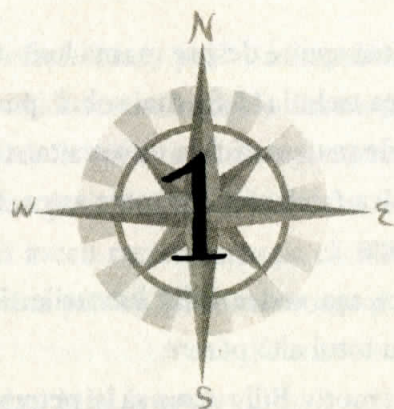
Întocmită de

Dr. Xiang Libris, doctor în psihologie, doctor în litere

Sunt încântat să raportez că, după îndelungate căutări, am găsit subiectul ideal pentru primul nostru experiment practic, care va începe de îndată ce Billy G., un băiat în vârstă de 12 ani, înzestrat cu o imaginație bogată, va sosi la fața locului.

Mama lui va fi ocupată. Tatăl va fi plecat. Băiatul va fi plictisit.

Pe scurt, Billy G. va fi perfect.



Tatăl lui Billy Gillfoyle a schimbat viteza și a accelerat.

— Ține-te bine, băiete. Indicatoarele spun că urmează niște curbe, a strigat el, ca să acopere vuietul motorului.

Mașina decapotabilă a țâșnit pe șoseaua șerpuită de țară de parcă ar fi fost Bolidul Galactic al Șopârlei Spațiale din revista preferată de benzi desenate a lui Billy.

— Iuhuu! a exclamat Billy.

Capota mașinii era lăsată. Vântul bătea prin părul lui Billy. Pietricelele săreau de sub roți. Insectele se izbeau de parbriz.

Era grozav.

Tatăl lui era grozav. Ba nu, tatăl lui era *amuzant!*

Ce se putea spune despre mama lui?

Ei bine, ea trebuia să fie mai sobră, pentru că era profesoară de matematică la universitate, nu creator de reclame, ca taică-său. Cu toate acestea, formau un cuplu perfect.

Cel puțin așa vedea Billy lucrurile. Părinții săi erau de o cu totul altă părere.

Din acest motiv, Billy urma să își petreacă vacanța de vară împreună cu mama, dar nu și cu tatăl.

La o cabană.

Pe un lac.

Unde-a-nțârcat mutu' iapa.

Mama îl aștepta deja acolo. Tatăl avea să îl conducă până la cabană, după care se va întoarce și va petrece vara în apartamentul din New York.

Billy și-ar fi dorit să rămână împreună, toți trei. Dar nu era chip să-i convingă pe părinții lui. În definitiv, era doar un copil.

S-a lăsat neputincios pe speteaza scaunului în timp ce tatăl său conducea decapotabila gălăgioasă pe curbele amețitoare. Mda. Până și mașina avea mai multă putere decât el.

* * *

— Ai dormit bine, pui? l-a întrebat mama, în vreme ce tatăl îi scotea bagajele din mașină.

Billy stătea în ceea ce părea a fi curtea din față a cabanei – un petic de pământ invadat de buruieni.

Oamenii aveau mereu senzația că Billy este oboșit, din pricina privirii lui somnoroase și a feței ușor abătute.

— Mă simt bine, mamă.

— În regulă, a spus mama, zâmbind de parcă ar fi durut-o dinții. Bine-ai venit la Lacul Katrine. Sunt convinsă că o să-ți placă aici. În spatele casei, avem un doc și o barcă cu vâsle.

Billy a legănat din cap a încuviințare. Sporturile nautice nu se numărau printre pasiunile sale.

— Putem merge să explorăm insula, a adăugat mama.

— Minunat, a spus Billy, ca să n-o întristeze și mai tare.

— Era să uit, a continuat ea. Am văzut câțiva copii în cabanele vecine. Doi dintre băieții păreau de aceeași vârstă cu tine. Poate că îți vei face noi prieteni în vacanța asta.

Tatăl lui Billy i-a adus valiza.

— Asta a fost tot, a spus el.

— Mulțumesc, Bill, i-a răspuns mama, politicos.

— N-ai pentru ce, Kim.

Tata se uita la apa ce scânteia în spatele cabanei.

— Vechiul și dragul Lac Katrine, a murmurat el.

— Mă mir că-ți mai amintești.

— Cum să-l fi uitat? Dar ce nu-mi amintesc este cabana. Ai închiriat-o cumva de la Davy Crockett?

Avea dreptate. Locuința lui Billy pentru următoarele zece săptămâni părea construită din bușteni uriași. Veranda era ticsită cu mobilă făcută din ramuri îndoite de copaci. Dar lucrul cel mai ciudat erau camerele de securitate montate pretutindeni: sub jgheaburile acoperișului, în coroana unui arbore din apropiere, în colțul cel mai îndepărtat al verandei.

Luminițele lor roșii au clipit spre Billy.

— Am închiriat-o de la Dr. Libris, a răspuns mama.

— Cine mai e și doctorul ăsta? a întrebat Billy.

— Dr. Xiang Libris. Tot el este proprietarul insulei din mijlocul lacului.

— *Shihahng?* a repetat Billy.

— E de origine chineză. Se scrie cu X. Dr. Libris predă la aceeași universitate ca și mine. Cum el nu poate veni aici în această vară, am reușit să închiriez cabana la un preț foarte convenabil.

Și-a mijit ușor ochii când a rostit ultimele cuvinte.

Motivul era că tatăl lui Billy nu era o persoană prea cumpătată când venea vorba despre bani. Billy aflase acest lucru (spre regretul său) din certurile pe care părinții lui le aveau noaptea, când își închipuiau că el doarme.

Se pare că arunca prea mulți bani pe „jucării de copii mici“.

Iar, după spusele tatălui lui Billy, mama ar fi trebuit să fie „mai deschisă la minte“, să se „relaxeze“ și „s-o lase mai moale cu socotelile“.

Dac-aș reuși să câștig la loto, se gândea Billy, toate problemele astea s-ar rezolva.

Se și vedea ținând în brațe un cec uriaș de cincizeci de milioane de dolari, părinții care îl îmbrățișau și îl pupau și se înțelegeau cu guvernatorul să facă o excepție și să permită unui puști de doisprezece ani să câștige la Marea Loterie.

— Trebuie să plec, a anunțat tatăl lui Billy, urcându-se în mașină. Mâine-dimineață avem întâlnire cu un client. Ne vedem peste câteva săptămâni, fiule.

I-a mai făcut o dată cu mâna și a zbughit-o din loc, împroșcând pietricele de sub roțile mașinii.



— Ați oprit undeva să luați prânzul? a întrebat mama, în timp ce îi urca valiza pe treptele verandei.

— Da.

— Nu-i de mirare că ați întârziat. Te-a dus cumva la Red Barn?

— Nu. Am mers la Burger Maxx.

Mama a strâmbat din nas.

— Așa e legea, a spus Billy. Dacă le face reclamele, trebuie să le mănânce și mâncarea.

Mama a zâmbit.

— Și ce e Red Barn?

— Un local drăguț de pe Route 17. Fac cea mai bună plăcintă cu afine din lume. Eu și tatăl tău mergeam acolo când eram la începuturile relației

noastre. Închiriam o mașină, veneam la Lacul Katrina și mâncam plăcintă.

Privirile mamei erau pierdute undeva în zare. Billy se întreba dacă mama închide vreodată ochii și visează la o lume mai bună, așa cum făcea el.

Dar reveria mamei nu a durat mult.

— Dacă ți se face foame înainte de cină, să-ți pregătești o gustare, a spus ea, deschizând un bufet din bucătărie.

Două rafturi întregi erau ticsite cu pachete în vid, portocalii și roșii, de biscuiți cu unt de arahide – singurul aliment pe care Billy, care era cam firav, îl mânca cu poftă.

— Trebuie să-mi promiți că vei mânca cel puțin două fructe pe zi, a adăugat mama.

— Promit.

— Poftim! Pune-ți câteva în rucsac. Nu vreau să te iei cu joaca și să stai nemâncat.

— Mulțumesc.

— Ce-ai zice să te instalezi în camera ta, după care să pleci în recunoaștere prin împrejurimi? Eu merg la etaj să mai lucrez la disertația mea.

O „disertație“, aflase Billy, era o lucrare foarte lungă și plictisitoare, pe care nu o citeau decât

profesorii universitari, care apoi decideau dacă mama este suficient de deșteaptă pentru a primi titlul de „Dr. Gillfoyle“ și un salariu mai mare.

Lucrarea era atât de complicată, încât mama lui Billy avea de gând să lucreze la ea *toată vara*. Ceea ce însemna că Billy va fi nevoit să se distreze de unul singur.

— Stai liniștită în privința mea, a spus el. Mă descurc.

— Știu, Billy. Tu te descurci întotdeauna.

Billy a luat valiza și a pornit-o spre etajul al doilea.

După ce și-a târât bagajul pe scara îngustă, a ajuns, în cele din urmă, la dormitorul său. Pereții erau îmbrăcați în lemn de pin noduros. Pe pat era o pătură pufoasă. Covorul avea modele cu peștișori. Billy avea senzația că face parte dintr-un catalog de îmbrăcăminte pentru drumeții.

De tavan atârna altă cameră de supraveghere. Probabil Dr. Libris se temea să nu îi fure cineva veiozele în formă de rață.

A scotocit prin valiză și a scos slipul.

În loc să îl împăturească și să îl pună într-un sertar al comodei, l-a folosit ca să acopere camera aia de filmat, care îi dădea fiori, după care a coborât în living.

Ce mai living.

Nu exista nici televizor, nici DVD-player, nici consolă de jocuri. Nici măcar un computer.

Pe peretele din spatele canapelei atârna totuși un goblen înrămat pe care se putea citi:

„O carte este dovada că oamenii pot face minuni.“

Carl Sagan

— Bun, a zis Billy, închizând ochii. Să încercăm să facem o minune și să rostim cuvintele magice: consolă, televizor, DVR.

A deschis ochii și s-a uitat în jur. Nici urmă de obiect magic. Cabana era la fel de plictisitoare.

Și-a vârât iPhone-ul în buzunar și a ieșit din casă.

În stânga se vedea o casă modernă, construită din sticlă. În dreapta, una cu două etaje, dărăpănată și parcă improvizată. O parte era construită asemenea unui turn de castel, alta ca un cort de circ, iar a treia, ca o barcă răsturnată.

În opinia lui Billy, acest amestec de stiluri era mult mai atrăgător decât clădirea din sticlă.

Odată ajuns în spatele cabanei sale, Billy a observat un lucru ciudat: o uriașă antenă de satelit.

— Păcat că nu ți-a trecut prin minte să o conectezi la un televizor, a gândit el, cu glas tare.

La ce îi folosea doctorului Libris o antenă de satelit?

Vara își petrecea timpul încercând să contacteze extraterestrii?

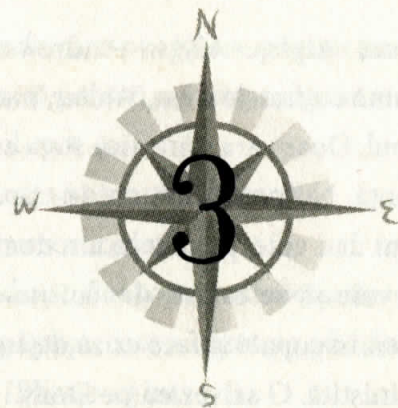
Sau transmitea semnal pentru cel mai stupid canal de televiziune din lume: Canalul Camerelor de Supraveghere? „Acum puteți viziona case mobile, nelocuite, 24 de ore din 24“.

La nici treizeci de metri de veranda din spate a cabanei, trecând pe lângă o de masă de picnic și un morman de mobilă de grădină, Billy a zărit o bărcuță roșie cu vâsle, legată de un ponton.

Depart, în mijlocul lacului, se deslușea vag o insulă. Părea se plutească pe apă, asemeni unui nor de păclă străpuns, ici și colo, de ramurile brazilor. Să fi fost de mărimea a trei terenuri de fotbal puse unul lângă altul, iar la capătul său nordic se profila prin ceață un vârf stâncos. Semăna oarecum cu un dinte neted.

Billy ar fi rămas pierdut în contemplație (insula trezea o fascinație sumbră) dacă nu l-ar fi strigat cineva din spatele casei dărăpănite de alături.

— Hei, vecine! Am nevoie de ajutorul tău. Grăbește-te!



Fetița care îl strigase avea pielea ciocolatie, ochi căprui strălucitori și părul prins în trei codițe.

Nu părea să aibă mai mult de cinci ani.

— Ai pățit ceva? a întrebat-o Billy.

Fata a clătinat din cap și a făcut semn spre un copac aflat în partea de castel a casei construite alandala. O păpușă în rochie roz atârna de una dintre crengi.

— Am vrut să văd dacă Dolly știe să zboare, a explicat ea, și am aruncat-o de la fereastră. Poți s-o salvezi de acolo?

— S-ar putea, a răspuns Billy, lăsându-se ușor pe spate ca să evalueze situația mai bine.

— Cum te cheamă?

— Billy.

— Am văzut niște jocuri de societate pe rafturile de jos.

— Super. Vrei să jucăm ceva?

— Nu în seara asta. Îmi pare rău.

Bineînțeles, și-a zis Billy. Ai de lucru la disertație.

— De ce nu faci un puzzle? i-a sugerat ea.

— Nu, zău? Ce, suntem în căsuța bunicii?

— Ai dreptate.

Mama a strâns cana în palme și s-a îndreptat spre salon. Billy a urmat-o.

— Te-ai uitat în biroul doctorului Libris? Sunt sute de cărți acolo.

— Cu benzi desenate?

— Billy, tu ce crezi că făceau copiii înainte să apară jocurile video sau chiar electricitatea?

— Nu știu. Plâneau mult? a întrebat băiatul prăvălindu-se pe canapea cu un gest teatral.

— Nu, Billy. Citeau, inventau tot soiul de povești și jocuri. Luau un obiect, oricât de mic, și-l transformau în ceva. Așa cum transformă tatăl tău un taco într-un cântăreț mariachi cu mustață din brânză.

— Ți-a plăcut reclama aia, nu?

— E haioasă.

— Dar pe tata nu-l prea plăci.

— Nu e adevărat.

— Atunci de ce nu e și el cu noi?

— Nu știu cum să-ți explic. E ceva mai complicat.

Mama a tras aer în piept și și-a trecut degetele prin păr.

— Nu-i nimic, a spus Billy, nevrând să-și întristeze mama. Găsesc eu ceva de făcut. Ești sigură că pot intra în biroul doctorului Libris?

— Categoric. Numai că, dacă vrei să citești vreuna dintre cărțile închise în dulapul cu cărți, va trebui să găsești cheia. Eu nu i-am dat de urmă.

— Super.

În definitiv, să vâneze cheia dulapului cu cărți era mult mai palpitant decât să zacă pe canapea, cu ochii la desenele alea ciudate.

Nu era cine știe ce, dar părea mult mai palpitant.

Ușa biroului doctorului Libris era mult mai grea decât celelalte din casă.

Billy a împins-o cu greu și a pătruns în camera cufundată în beznă.

A căutat pe bâjbâite întrerupătorul.

Iată-l.

S-a aprins o veioză.